

άνταρσιασμός ό, Ίων. (Σμύρν.) Κωνπλ. Παξ. *ἀδαρσιασμός* Κρήτ.

Έκ του ρ. *ἀνταρσίαζω*.

1) *Ἀντάρσιασμα* 1, δ ιδ., Παξ. 2) Τρικυμιώδης κατάστασις Ίων. (Σμύρν.) Κωνπλ.: *ἄσμη*.

Ἡ θάλασσα ἀντάρσιασε καὶ τ' εἶν' ὁ ἀνταρσιασμός της; κάμμι ἀγάπη καίεται καὶ φαίνεται ὁ καπνός της.

άνταρτίσα ή, ἀμάρτ. *ἀδαρτίσα* Πελοπν. (Οἶν.)

Υποκορ. του οὐσ. *ἀντάρτα* διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Ολίγη, ἀραιὰ ὁμίχλη, καταχνιά: *ἄσμη*.

Βλέπεις ἐκεῖνον τὸ βουνό, παλαιὸ βουνὸ δὲν εἶναι, πῶχ' ἀδαρτίσα 'ς τὴν κορυφὴ καὶ καταχνιά 'ς τὴ ρίζα; (μοιρολ.) Συνών. ἀνταρούλλα.

άνταρούλλα ή, Ἡπ. (Πρέβ. Τζουμέρκ. κ.ά.) Μακεδ. (Μπελκαμ. Φλόριν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) — *Λεξ. Μπριγκ.*

Υποκορ. του οὐσ. *ἀντάρτα* διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦλλα.

Ἀνταρτίσα, δ ιδ.: *ἄσμη*.

Πέρα 'ς ἐκεῖνον τὸ βουνὸ καὶ 'ς τ' ἄλλον τὸν παρέκει, πῶχ' ἀνταρούλλα 'ς τὴν κορυφὴ καὶ καταχνιά 'ς τὴ ρίζα Μπελκαμ.

Ὅλον ἀνταρούλλης καὶ βρουχῆς, ὅλον βρουχῆς καὶ χιόνια Φλόριν.

άνταροῦσα ή, Πελοπν. (Κορινθ.)

Έκ του οὐσ. *ἀντάρτα* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα.

Ομίχλη: *ἄσμη*.

Τὸ βλέπεις 'κεῖνο τὸ βουνό, τὸ πέρα καὶ τὸ 'δῶθε, πῶχει ἀνταροῦσα 'ς τὴν κορυφὴ καὶ καταχνιά 'ς τὴ ρίζα; Συνών. ἀντάρτα 4.

άνταρσία ή, λόγ. σύνηθ. *ἀδαρσία* Πελοπν. (Λακων. Μάν.) *ἀδαρτησία* Κύθν. *άνταρσια* Στερελλ. (Αἰτωλ.) *άνταρδασία* Ἡπ.

Τὸ μεσν. οὐσ. *ἀνταρσία*. Τὸ *ἀδαρτησία* διὰ τὸ *ἀντάρτης*.

1) Βία ἢ ἀντίστασις κατὰ τῶν νομίμων ἀρχῶν, στάσις, ἐπανάστασις ἐνθ' ἄν.: *Ἄμα διώξαντε τὸν Ὀθωνα ἦτανε ἀδαρσία Κύθν. || ἄσμη.*

Φέτου θὰ γένη πόλιμους, θὰ γένη ἀνταρσία Αἰτωλ. 2) Ἀπειθεία, ἀνυπακοή Πελοπν. (Λακων.)

άνταρτεύω *Λεξ. Δημητρ. ἀδαρτεύω* Πελοπν. (Μάν.)

Έκ του οὐσ. *ἀντάρτης*. Ἡ λ. καὶ ἐν Πεντατεύχ. Γένεσ. 14,4 (ἐκδ. Hesseling) «δῶδεκα χρόνια ἐδούλεψαν καὶ δεκατρία χρόνια ἀντάρτεψαν».

1) Γίνομαι *ἀντάρτης* Πελοπν. (Μάν.) — *Λεξ. Δημητρ.: ἄσμη.*

Σὲ δγὸ μῆνες καὶ σὲ τρεῖς ἀδάρτεψε ὁ Κωσταδῆς καὶ διάη ἀπάνω 'ς τὰ βουνά.

2) Γίνομαι ἀπειθής, ἀτίθασος *Λεξ. Δημητρ.: Ἀντάρτεψαν οἱ κόρες του.*

άντάρτης ό, λόγ. κοιν. *ἀντάρτ'ς* Ἡπ. (Ζαγόρ.) *ἀδάρτης* πολλαχ. *ἀντάρτες* Παξ.

Τὸ μεσν. οὐσ. *ἀντάρτης*.

1) Ὁ ἐπαναστατῶν ἢ πολεμῶν κατὰ τῶν νομίμων πολιτικῶν ἀρχῶν τόπου τινὸς λόγ. κοιν. β) Ὁ ἀνήκων εἰς ἄτακτον σῶμα στρατοῦ λόγ. κοιν.: *Πάει ἀντάρτης 'ς τὴ Μακεδονία. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀντάρτες καὶ ὡς ἐπόν. Παξ. 2) Ἀπειθής, ἀτίθασος λόγ. κοιν.: Αὐτὸ τοῦ π' δι εἶν' ἀντάρτ'ς, κάμ' ὅ,τι θέλ' Ἡπ. (Ζαγόρ.)*

άντάρτικα ἐπίρρ. *Λεξ. Δημητρ.*

Έκ του ἐπιθ. *ἀντάρτικος*, δι' ὃ ιδ. *ἀνταρτικός*. Στασιαστικῶς, ἀπειθῶς: *Φέρεται ἀντάρτικα.*

άνταρτικός ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. *ἀντάρτικος* ἐνιαχ. *ἀντάρτ'κους* Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. *ἀνταρτικός*.

1) Ὁ ἀνήκων ἢ ἔχων σχέσιν πρὸς τοὺς ἀντάρτας λόγ. σύνηθ.: *Ἀνταρτικὰ σώματα. 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., ἀνταρτικὸν σῶμα πολλαχ.: Φρ. Τὸ κάνατε ἀντάρτικο (ἐπὶ καταστάσεως πραγμάτων καθ' ἣν ἕκαστος κάμνει ὅ,τι θέλει χωρὶς νὰ ὑπακούῃ εἰς ἄλλον) || ἄσμη.*

Ἡρθανε Μοραῖτες καὶ Κρητικὰ παιδιὰ

καὶ ὁμπρὸς οἱ Ἡπειρώτες ὅλοι 'ς τ' ἀνταρτικὰ

Ἡπ. (Ἰωάνν.) 3) Ἀνταρσία, ἀπειθεία πολλαχ.: Φρ. Τὸ σήκωσε 'ς τ' ἀντάρτικο! Τὸ ρίχνει 'ς τ' ἀντάρτικο!

άνταρτοπαίδι τό, ἀμάρτ. *ἀδαρτουπαῖδ'* Θεσσ. (Ὀλυμπ.)

Έκ τῶν οὐσ. *ἀντάρτης* καὶ *παῖδι*.

Νεαρὸς ἀντάρτης: *ἄσμη*.

Ἐχουν λεβέδες τοῦ σπαθιοῦ, ὅλον καὶ ἀδαρτουπαῖδια.

άνταρώνω Τῆν. — *Λεξ. Βλαστ. ἀνταρώνου* Στερελλ. (Βοστίν. Καλοσκοπ.)

Έκ του οὐσ. *ἀντάρτα*.

Καλύπτομαι ὑπὸ πυκνῆς ὁμίχλης ἢ νεφῶν ἐνθ' ἄν.: *Ἡνιάρωσαν τὰ βουνὰ Τῆν. Ἀντάρουσι ἡ οὐρανὸς Στερελλ. (Καλοσκοπ.) Συνών. ἀνταρεύω Β 10.*

άντάσορας ἐπίρρ. Κύπρ. — Χ Παλαῖσ. Συλλ. Κυπρ. ποιημ. 144.

Έκ τῆς Τουρκ. φρ. *sondan sonra* = μετὰ ταῦτα. Ἰδ. ΚΧατζηιωάνν. Περί τῶν ἐν τῇ Κυπρ. ξένων στοιχ. 122.

Παρ' ὅλα ταῦτα, μ' ὅλα ταῦτα, ἐπὶ ἐναντιώσεων τῆς τύχης ἐνθ' ἄν.: *Ἀντάσορας ἐγὼ ἐμάλ-λωνα νὰ πουλήσω τὸ σιτάριν τότες ποῦ 'τουν ἀκριβὸν τὸ 'ἐν μ' ἄφησεν ἡ γεναῖκα μου, πῶς ἔθην ν' ἀκριβώσῃ, τῶαί τῶρα ἐφτήνισεν τὸ 'ἐξημιώσαμεν. || Ποίημ.*

Ἀντάσορας εἶμαι μωρὸν τὸ 'εν-νὰ μὲ πιάσῃ ἔννοια, ἐγὼ 'δει ποῦ τὰ πρόπερ'σι ποῦ καρτερῶ προξένια

Χ Παλαῖσ. ἐνθ' ἄν.

άνταφλα ἐπίρρ. Ζάκ. Πελοπν. (Αἴγ. Γαργαλ. Ἡλ. Καλάβρυτ. Κόρινθ. Λάστ. Μαζαίικ. Μεσσήν. Σουδεν. κ.ά.) — *Λεξ. Δημητρ. ἀδαφλα* Πελοπν. (Λακων.) *ἀνάνταφλα* Πελοπν. (Πύλ.) *ἡνάνταφλα* Ἀθῆν.

Έκ του ἐπιθ. *ἄνταφλος*.

Ταχέως καὶ ἄνευ προσοχῆς ἐνθ' ἄν.: *Πατάει - τρώει ἄνταφλα Μεσσήν. Μὴν τρώς ἄνταφλα καὶ πινηγῆς Μαζαίικ. Μωρέ, μπίι ἄνταφλα πατῆς καὶ ἀπιστομήθηκες (ἐκρημνίσθης) αὐτόθ. Κάνει τοῖς δουλειές του ἄνταφλα Γαργαλ. Ἐπεσε ἀπάνω του ἄνταφλα σὺ στραβὸς καὶ τὸν ἔρριξε χάμου Αἴγ. Τὰ μάζεψε κ' ἔφηνε ἡνάνταφλα Ἀθῆν.*

άνταφλιάζω ἀμάρτ. *ἀδοφλιάζω* Πελοπν. (Λακων.)

Έκ του ἐπιθ. *ἄνταφλος*.

Κάμνω τι ἄνευ προσοχῆς: *Ἀδοφλιάζει αὐτὸς ὅπου πάει, πέφτει. Μετοχ. ἀδοφλιασμένος=ἀπρόσεκτος.*

άνταφλιασμένα ἐπίρρ. ἀμάρτ. *ἀδοφλιασμένα* Πελοπν. (Λακων.)

Έκ του *άνταφλιασμένος* μετοχ. του ρ. *άνταφλιάζω*.

Ἄνευ προσοχῆς: *Μ' αὐτὸν κουβεδιάζεις ποῦ ὅ,τι καὶ ἄν σοῦ πῇ σ' τὸ λέει ἀδοφλιασμένα;*

